

Praktička filozofija kao filozofija o ljudskim stvarima, odnosi se na područje ljudske životne delatnosti kao vođenja ljudskog života na temelju razboritosti, kao ostvarivanja najvišeg dobra čoveku dostupnog, odnosno aktuelizacije prirodno datih mogućnosti ljudskog bića i postizanja blaženstva. Praktičko znanje se u osnovi na taj način pokazuje kao sebe-znanje. Time se praktička filozofija pokazuje kao subordinirana samoj praksi. Njen *arhe* je praksa, i to u dvostrukom smislu koji ta reč sadrži, kako polazište istraživanja (*endoxa*) tako i ono krajnje u smislu “principa”, koji nakon što je zadobijen ima kao takav da se vrati praksi samoj. Ta podređenost ili određenost samim predmetom određuje i misao o stvarima praktičkog, kao onu koja uvažava specifičnost predmeta, koja prati sam predmet i nastoji da, u meri u kojoj je to moguće, imanentnu misaonost (fronetičnost) same prakse dovede do svesti, te da je dodatno učvrsti, podupre vlastitim rezultatima, uvek već imajući u vidu delatnost kao ono na šta se cilja a ne “puko” znanje o delatnosti, u krajnjoj liniji specifičnost praktičkog znanja jeste da je ono znajuće delanje, odnosno delatno znanje.

Pozivajući se na Šlajermahera, kao začetnika novijeg razvoja hermeneutike, za koga se hermeneutika nije ticala isključivo problema tumačenja tekstova, već i umešnosti ophođenja sa ljudima, Gadamer hermeneutiku određuje kao onu koja je “više od samo jedne metode nauka ili tek obeležje određene grupe nauka. Ona podrazumeva, pre svega, *prirodnu sposobnost čoveka*.” Ako je hermeneutika zasnovana na “prirodnoj sposobnosti” onda ona, kao nauka koja predstavlja osvešćivanje te prirodne sposobnosti i njeno dalje razvijanje, svoj osnov, uzor, može naći, pre svega, u tradiciji retoričkog i praktičkog znanja a ne unutar učenja o metodi.